A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2024. március 14.*

„Előzetes döntéshozatal – Bevándorlási politika – Harmadik országok huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező állampolgárainak jogállása – 2003/109/EK irányelv – 12. és 22. cikk – Kiutasítással szembeni megerősített védelem – Alkalmazhatóság – A »huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező« jogállást megadó tagállamtól eltérő tagállam területén tartózkodó harmadik országbeli állampolgár – Az e jogállást megadó tagállamba történő kiutasítást elrendelő, e másik tagállam által közrendi és közbiztonsági okokból hozott határozat – Az említett másik tagállam területére való, e tagállam által elrendelt ideiglenes beutazási tilalom – A 2003/109 irányelv III. fejezetének rendelkezései alapján tartózkodási engedély iránti kérelem ugyanezen másik tagállamhoz való benyújtására vonatkozó kötelezettség teljesítésének elmulasztása – E harmadik országbeli állampolgárnak a származási országába történő kiutasítását elrendelő, az utóbbi tagállam által ugyanezen okokból hozott határozat”

A C-752/22. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Korkein hallinto-oikeus (legfelsőbb közigazgatási bíróság, Finnország) a Bírósághoz 2022. december 9-én érkezett, 2022. december 2-i határozatával terjesztett elő az

EP

és

a **Maahanmuuttovirasto**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (második tanács),

tagjai: A. Prechal tanácselnök (előadó), F. Biltgen, N. Wahl, J. Passer és M. L. Arastey Sahún bírák,

főtanácsnok: J. Richard de la Tour,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

* Az eljárás nyelve: finn.

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a finn kormány képviseletében A. Laine és H. Leppo, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében A. Katsimerou és T. Sevón, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2023. október 26-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a 2011. május 11-i 2011/51/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL 2011. L 132., 1. o.) módosított, a harmadik országok huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező állampolgárainak jogállásáról szóló, 2003. november 25-i 2003/109/EK tanácsi irányelv (HL 2004. L 16., 44. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 272. o.; a továbbiakban: 2003/109 irányelv) 12. cikke (1) és (3) bekezdésének, valamint 22. cikke (3) bekezdésének az értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet az Észt Köztársaság által megadott „huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező” jogállású orosz állampolgár, EP, és a Maahanmuuttovirasto (bevándorlási hivatal, Finnország, a továbbiakban: Hivatal) között, a Hivatal által hozott, EP-t közrendi és közbiztonsági okokból Finnország területéről Oroszországba kiutasító határozat tárgyában folyamatban lévő jogvitában terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

A 2003/109 irányelv

3 A 2003/109 irányelv (4), (6), (16) és (21) preambulumbekezdése kimondja:

„(4) A tagállamokban huzamosan tartózkodó harmadik országbeli állampolgárok integrációja kulcsfontosságú szerepet játszik a gazdasági és társadalmi kohézió előmozdításában, amely a Közösségnek a Szerződésben kinyilvánított alapvető célkitűzése.

[…]

(6) A »huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező« jogállás megszerzésének fő kritériuma a tagállam területén való tartózkodás időtartama. A tartózkodásnak jogszerűnek és folyamatosnak kell lennie, igazolandó, hogy az adott személy szorosan kötődik az országhoz. […]

[…]

(16) A huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező személyek számára megerősített védelmet kell biztosítani a kiutasítással szemben. E védelem az Emberi Jogok Európai Bírósága határozataiban megállapított kritériumokon alapul. A kiutasítás elleni védelem biztosítása érdekében a tagállamoknak biztosítaniuk kell a hatékony jogorvoslat lehetőségét.

[…]

(21) Azon tagállamnak, ahol a huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező személy tartózkodási jogát gyakorolni kívánja, képesnek kell lennie annak ellenőrzésére, hogy az érintett személy megfelel-e a tagállam területén való tartózkodás feltételeinek. Továbbá képesnek kell lennie annak ellenőrzésére, hogy az érintett személy nem jelent-e veszélyt a közrendre, a közbiztonságra vagy a közegészségügyre.”

4 Ezen irányelv „Tárgy” című 1. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Ez az irányelv meghatározza a következőket:

a) a tagállamok által a »huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező« jogállásnak, valamint az ehhez kapcsolódó jogoknak a harmadik országok olyan állampolgárai számára történő megadásának és visszavonásának feltételei, akik jogszerűen tartózkodnak a tagállam területén; és

b) a tartózkodás feltételei a »huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező« jogállást megadó tagállamtól eltérő tagállamban az ilyen jogállással rendelkező harmadik országbeli állampolgárok számára.”

5 Az említett irányelv „Fogalommeghatározások” című 2. cikkének szövege a következő:

„Ezen irányelv alkalmazásában:

[…]

b) »huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező«: valamely harmadik ország állampolgára, aki huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező jogállással bír a 4–7. cikkben előírtak szerint;

c) »első tagállam«: az a tagállam, amely először adta meg a »huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező« jogállást a harmadik ország állampolgárának;

d) »második tagállam«: bármely tagállam, annak kivételével, amely először adta meg a »huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező« jogállást a harmadik ország állampolgárának, és amelyben a huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező személy a tartózkodási jogot gyakorolja;

[…]”

6 Ugyanezen irányelv „Hatály” című 3. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Ezen irányelvet harmadik országok olyan állampolgáraira kell alkalmazni, akik jogszerűen tartózkodnak valamely tagállam területén.”

7 A 2003/109 irányelv 4–13. cikket magában foglaló II. fejezete a valamely tagállamban „huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező” jogállásra, különösen e jogállás megadására és elvesztésére vonatkozó szabályokat tartalmaz.

8 Ezen irányelvnek a „Kiutasítás elleni védelem” című 12. cikke értelmében:

„(1) A tagállamok kizárólag abban az esetben dönthetnek úgy, hogy kiutasítanak egy huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező személyt, ha az illető tényleges és kellően súlyos veszélyt jelent a közrendre vagy a közbiztonságra.

[…]

(3) Mielőtt a huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező személy kiutasításáról szóló döntést meghoznák, a tagállamoknak a következő tényezőket kell figyelembe venniük:

a) a tagállam területén való tartózkodás időtartama;

b) az érintett személy kora;

c) következmények az érintett személy és családtagjai számára;

d) a tartózkodási helye szerinti országhoz való kötődése vagy a származási országhoz fűződő kapcsolatok hiánya.

[…]”

9 Az említett irányelv „Tartózkodás más tagállamokban” című III. fejezete tartalmazza az irányelv 14–23. cikkét.

10 Ugyanezen irányelv 14. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező személy megszerzi a jogot arra, hogy a »huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező« jogállást számára megadó tagállamtól eltérő másik tagállam területén három hónapot meghaladó időtartamot tartózkodjon, feltéve hogy az e fejezetben megállapított feltételek teljesülnek.”

11 A 2003/109 irányelvnek „A tartózkodás feltételei egy második tagállamban” című 15. cikkének (1) bekezdése kimondja:

„A huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező személy – a lehető leghamarabb és a második tagállam területére történő belépést követő három hónapnál nem később – benyújtja a tartózkodási engedély iránti kérelmet az adott tagállam illetékes hatóságaihoz.

[…]”

12 Ezen irányelv „Közrend és közbiztonság” című 17. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A tagállamok elutasíthatják a huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező személynek vagy családtagjainak tartózkodási engedély iránti kérelmét, ha az érintett személy veszélyt jelent a közrendre vagy a közbiztonságra.

Az erre vonatkozó döntés meghozatalakor a tagállam figyelembe veszi a huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező személy vagy annak családtagja(i) által a közrend vagy a közbiztonság ellen elkövetett cselekmény súlyosságát vagy típusát vagy az érintett személy jelentette veszélyt.”

13 Az említett irányelvnek „A tartózkodási engedély visszavonása és visszafogadási kötelezettség” című 22. cikke a következőket írja elő:

„(1) Amíg a harmadik ország állampolgára meg nem szerzi a »huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező« jogállást, a második tagállam dönthet úgy, hogy elutasítja a tartózkodási engedély megújítását vagy visszavonja azt, és a nemzeti jog által megállapított eljárásokkal összhangban – beleértve a kiutasítási eljárást is – kötelezi az érintett személyt és annak családtagjait, hogy hagyják el a tagállam területét a következő esetekben:

a) a 17. cikkben meghatározott, közrenddel vagy közbiztonsággal kapcsolatos okokból;

b) amennyiben a 14., a 15. és a 16. cikkben meghatározott feltételek már nem teljesülnek;

c) amennyiben a harmadik ország állampolgára nem jogszerűen tartózkodik az érintett tagállamban.

(2) Amennyiben a második tagállam elfogadja az (1) bekezdésben említett valamely intézkedést, úgy az első tagállam minden alaki követelmény nélkül, haladéktalanul visszafogadja a huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező személyt és annak családtagjait. A második tagállam értesíti döntéséről az első tagállamot.

(3) Amíg a harmadik ország állampolgára meg nem szerzi a »huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező« jogállást, valamint a (2) bekezdésben említett visszafogadási kötelezettség sérelme nélkül, a második tagállam hozhat olyan döntést, amelynek értelmében kiutasítja a harmadik ország állampolgárát az [Európai] Unió területéről – a 12. cikkel összhangban és annak garanciái szerint – a közrendet vagy közbiztonságot érintő súlyos okok esetén.

Ilyen esetekben, az említett döntés meghozatala során a második tagállam konzultál az első tagállammal.

Amennyiben a második tagállam dönt a harmadik ország érintett állampolgárának kiutasításáról, úgy meg kell hoznia a megfelelő intézkedéseket annak hatékony végrehajtása érdekében. Ilyen esetekben a második tagállam megfelelő tájékoztatást nyújt az első tagállamnak a kiutasításról szóló döntés végrehajtására vonatkozóan.

[…]

(4) A kiutasításról szóló döntés nem vonja maga után az állandó tartózkodási tilalmat az (1) bekezdés b) és c) pontjában említett esetekben.

(5) A (2) bekezdésben említett visszafogadási kötelezettség nem érinti a harmadik tagállamba történő költözésnek a huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező személy és annak családtagjai számára fennálló lehetőségét.”

A 2008/115/EK irányelv

14 A harmadik országok illegálisan tartózkodó állampolgárainak visszatérésével kapcsolatban a tagállamokban használt közös normákról és eljárásokról szóló, 2008. december 16-i 2008/115/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2008. L 348., 98. o.) „Alkalmazási kör” című 2. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Ez az irányelv a valamely tagállam területén illegálisan [helyesen: jogellenesen] tartózkodó harmadik országbeli állampolgárokra alkalmazandó.”

15 Ezen irányelv „Fogalommeghatározások” című 3. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Ezen irányelv alkalmazásában a következő fogalommeghatározások érvényesek:

[…]

2) »illegális [helyesen: jogellenes] tartózkodás«: olyan harmadik országbeli állampolgár jelenléte valamely tagállam területén, aki […] az adott tagállamban érvényes egyéb beutazási, tartózkodási vagy letelepedési feltételeknek nem vagy már nem felel meg;

3) »kiutasítás«: egy harmadik országbeli állampolgár visszatérési folyamata, függetlenül attól, hogy visszatérési kötelezettség önkéntes teljesítéséről vagy kitoloncolásról van szó:

– a származási országába, vagy

– egy tranzit országba közösségi vagy kétoldalú visszafogadási megállapodásoknak vagy egyéb megegyezéseknek megfelelően, vagy

– más harmadik országba, ahova az érintett harmadik országbeli állampolgár önkéntesen vissza kíván térni, és amely őt befogadja;

4) »kiutasítási határozat«: közigazgatási vagy bírósági határozat vagy intézkedés, amely valamely harmadik országbeli állampolgár tartózkodásának jogszerűtlenségét [helyesen: jogellenességét] megállapítja vagy kimondja, és visszatérési kötelezettséget állapít meg vagy mond ki;

[…]”

16 Az említett irányelv „Kedvezőbb rendelkezések” című 4. cikkének (2) bekezdése kimondja:

„Ez az irányelv nem érinti a bevándorlási és menekültügyi tárgyú közösségi vívmányokban megállapított azon rendelkezéseket, amelyek a harmadik országbeli állampolgár szempontjából kedvezőbbek lehetnek.”

A finn jog

17 A 2004. április 30-i Ulkomaalaislaki 301/2004 (a külföldiekről szóló 301/2004 törvény, a továbbiakban: a külföldiekről szóló törvény) 11. §-ának első bekezdése úgy rendelkezik, hogy a külföldi beutazásának feltétele többek között, hogy vele szemben nem rendeltek el beutazási tilalmat, és nem jelent veszélyt a közrendre és a közbiztonságra.

18 E törvény 146a. §-a értelmében a „visszatérés” kifejezés olyan kiutasítási eljárást jelent, amelynek során az a harmadik országbeli állampolgár, akivel szemben a beléptetést megtagadták, vagy akit kiutasítottak, az ország területéről önkéntesen vagy kitoloncolás útján távozik a származási országába, az Unió vagy Finnország és egy harmadik ország közötti visszafogadási egyezmény vagy más megállapodás alapján valamely tranzitországba, vagy olyan egyéb harmadik országba, ahova az érintett harmadik országbeli állampolgár önkéntesen vissza kíván térni, és amely őt befogadja.

19 A külföldiekről szóló törvény 148. §-ának első bekezdése értelmében a külföldi többek között akkor utasítható ki, ha nem felel meg az e törvény 11. §-ának első bekezdésében meghatározott beutazási feltételeknek, vagy ha a vele szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetés vagy egyéb alapos ok miatt feltételezhető, hogy Finnországban szabadságvesztés-büntetéssel büntetendő bűncselekményt fog elkövetni, vagy ismételten bűncselekményeket fog elkövetni.

20 A külföldiekről szóló törvény 148. §-ának második bekezdése értelmében az a külföldi, aki tartózkodási engedély nélkül utazott be, akkor is kiutasítható, ha finnországi tartózkodásához vízumra vagy tartózkodási engedélyre lenne szükség, ilyet azonban nem kérelmezett és nem állítottak ki a számára.

21 E törvény 149. §-ának negyedik bekezdése alapján az a külföldi, aki Finnország által kiadott kiállított huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező személy EU tartózkodási engedélyével rendelkezik, csak akkor utasítható ki, ha közvetlen és kellően súlyos veszélyt jelent a közrendre vagy a közbiztonságra.

22 Az említett törvény 149b. §-a úgy rendelkezik, hogy az ország területén jogellenesen tartózkodó, illetve olyan harmadik országbeli állampolgár, akinek a tartózkodási engedély iránti kérelmét elutasították, és aki az Európai Unió másik tagállama által kiadott érvényes tartózkodási engedéllyel vagy tartózkodásra jogosító egyéb engedéllyel rendelkezik, köteles arra, hogy haladéktalanul visszatérjen e másik tagállam területére. Ha az érintett harmadik országbeli állampolgár e kötelezettségnek nem tesz eleget, vagy ha a közrend vagy a közbiztonság érdekében szükséges a harmadik országbeli állampolgár azonnali távozása, kiutasítási határozatot hoznak.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

23 EP orosz állampolgár, aki az Észt Köztársaságban 2019. július 12-től 2024. július 12-ig tartó érvényességgel kiállított huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező személy EU tartózkodási engedélyével rendelkezik, amely tanúsítja, hogy e tagállamban „huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező” jogállása van. Emellett orosz útlevéllel is rendelkezik, amely 2024. december 26-ig érvényes.

24 EP-t első alkalommal 2017. február 9-én utasították ki Finnországból Észtországba. A kiutasítási határozatban két évre Finnországba való beutazási tilalmat rendeltek el vele szemben.

25 2017. március 16-án, majd 2018. november 26-án EP-t ismét kiutasították Finnországból Észtországba. Második alkalommal a Hivatal további két évre elrendelte vele szemben a Finnországba való beutazási tilalmat.

26 A Hivatal 2019. július 8-i határozatával EP-t negyedszer is kiutasította Finnországból Észtországba, és e határozatban Finnországba való beutazási tilalmat is elrendeltek vele szemben négy évre.

27 Finnországban EP-t a külföldiekről szóló törvény kétrendbeli megsértése miatt pénzbüntetésre, ittas állapotban történő járművezetés minősített esete és vezetői engedély nélküli járművezetés miatt 80 nap felfüggesztett szabadságvesztés-büntetésre, valamint beutazási tilalom megsértése miatt pénzbüntetésre ítélték. Emellett további bűncselekmények elkövetésével is gyanúsítják.

28 2019. november 18-án EP a Hivatal által tartott meghallgatáson úgy nyilatkozott, hogy ellenzi az Oroszországi Föderációba való kiutasítását, amely országhoz az állampolgárságon kívül nem fűzi más kapcsolat, ugyanakkor a tartózkodási helye szerinti országba, Észtországba való kiutasítását, ahol majdnem egész életében tartózkodott, nem ellenzi. Azt állította, hogy ideiglenesen Finnországban él, és hogy ott két vállalkozásnál dolgozik. Úgy nyilatkozott, hogy Finnországhoz nem fűzi más kapcsolat. Azt állította, hogy kiskorú gyermeke korábbi házastársánál él Észtországban.

29 2019. november 19-i határozatával a Hivatal elrendelte EP származási országába, az Oroszországi Föderációba való kitoloncolását, többek között azzal az indokkal, hogy EP Finnországban veszélyt jelent a közrendre és a közbiztonságra (a továbbiakban: az alapügy tárgyát képező határozat). E határozattal a schengeni térségbe való négy évre szóló beutazási tilalmat is elrendeltek vele szemben. Az említett határozat indokolása szerint EP nem terjesztett elő az Észtországban fennálló állítólagos családi kapcsolatait bizonyító iratokat, és nem rendelkezett finnországi munkavállalásra feljogosító tartózkodási engedéllyel.

30 Ugyanezen a napon a Hivatal felkérte az észt hatóságokat, hogy fontolják meg az EP számára az észt hatóságok által kiállított huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező személy EU tartózkodási engedélyének visszavonását.

31 Mivel az Észt Köztársaság jelezte, hogy e tartózkodási engedélyt nem kívánja visszavonni, a Hivatal 2019. december 9-én megváltoztatta az alapügy tárgyát képező határozatot, és a beutazási tilalmat Finnország területére korlátozta.

32 2020. március 24-én e határozat alapján EP-t kitoloncolták Oroszországba.

33 Ezt követően EP ismét belépett Finnország területére, ahonnan 2020. augusztus 8-án és 2020. november 16-án kitoloncolták Észtországba.

34 Miután az alapügyben szóban forgó határozattal szemben benyújtott keresetét a Helsingin hallinto-oikeus (helsinki közigazgatási bíróság, Finnország) elutasította, EP fellebbezést nyújtott be ezen ítélettel szemben a Korkein hallinto-oikeushoz (legfelsőbb közigazgatási bíróság, Finnország), amely a kérdést előterjesztő bíróság.

35 Ez utóbbi bíróság előadja, hogy az előtte lévő eljárásban a Hivatal többek között arra hivatkozott, hogy a jelen ügyben a 2003/109 irányelv, különösen annak 17. cikke és 22. cikkének (3) bekezdése nem alkalmazandó, mivel EP nem jogszerűen tartózkodott Finnország területén, amint azt ezen irányelv 3. cikkének (1) bekezdése megköveteli. EP-vel szemben ugyanis Finnországba való beutazási tilalmat rendeltek el, valamint a Finnország területére történő, egy másik tagállamban kiállított huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező személy EU tartózkodási engedélyével való belépését követően nem nyújtott be Finnországban tartózkodási engedély iránti kérelmet.

36 Következésképpen a 2008/115 irányelvet kell alkalmazni. Mivel közrendi és közbiztonsági okokból szükséges volt EP azonnali távozása, ezen irányelv alapján vele szemben kiutasítási határozatot hoztak. Márpedig ez utóbbi irányelv alapján ilyen kiutasítási határozat csak valamely harmadik országba való visszatérés tárgyában hozható, másik tagállamba való visszatérés tárgyában nem.

37 A Hivatal érvelésére tekintettel a kérdést előterjesztő bíróság először is úgy véli, hogy a 2003/109 irányelv rendelkezései alapján nem állapítható meg egyértelműen, hogy miként kell értelmezni ezen irányelv 3. cikkének (1) bekezdését az előtte folyamatban lévő jogvita tárgyát képezőhöz hasonló esetben.

38 Ugyanis, bár EP észtországi tartózkodása az e tagállam által számára biztosított „huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező” jogállás alapján jogszerű, finnországi tartózkodása tekintetében ugyanakkor nem ez a helyzet, mivel nem nyújtott be a 2003/109 irányelv III. fejezetének rendelkezései alapján tartózkodási engedély iránti kérelmet az utóbbi tagállamban, és mert vele szemben Finnország területére való beutazási tilalmat rendeltek el.

39 Másodszor, e bíróság úgy véli, hogy a külföldiekről szóló törvény nem tartalmaz olyan, kifejezetten a 2003/109 irányelv 22. cikkének (3) bekezdését átültető rendelkezéseket, amelyek az olyan harmadik országbeli állampolgárnak az Unió területéről történő kiutasítására vonatkoznak, akinek a részére valamely másik tagállamban állították ki a huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező személy EU tartózkodási engedélyét.

40 A külföldiekről szóló törvény 149. §-a negyedik bekezdésének szövege szerint e törvény tehát csak arra a külföldire alkalmazandó, akinek a részére Finnországban állítottak ki ilyen tartózkodási engedélyt.

41 Felmerül tehát a kérdés, hogy a 2003/109 irányelv 12. cikkének (1) és (3) bekezdése, valamint 22. cikkének (3) bekezdése a Bíróság ítélkezési gyakorlata értelmében tartalmát tekintve feltétel nélküli és kellően pontos-e ahhoz, hogy azokra a harmadik országbeli állampolgár a tagállammal szemben hivatkozhasson.

42 E körülmények között a Korkein hallinto-oikeus (legfelsőbb közigazgatási bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) A 2003/109 irányelvet kell-e alkalmazni az olyan személynek az Európai Unió területéről történő kiutasítására, aki a vele szemben elrendelt beutazási tilalom érvényességi ideje alatt utazott be valamely tagállam területére, akinek ezért a nemzeti jog alapján jogellenes volt a tagállamban való tartózkodása, és aki nem kért tartózkodási engedélyt e tagállamban, ha e személy részére harmadik országbeli állampolgárok huzamos tartózkodási engedélyét állították ki valamely másik tagállamban?

Az első kérdésre adott igenlő válasz esetén:

2) A 2003/109 irányelv 12. cikkének (1) és (3) bekezdése, valamint 22. cikkének (3) bekezdése tartalmát tekintve feltétel nélküli és kellően pontos-e ahhoz, hogy egy harmadik országbeli állampolgár hivatkozhasson azokra valamely tagállammal szemben?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdésről

43 Az előterjesztő bíróság első kérdésével lényegében arra vár választ, hogy a 2003/109 irányelv 22. cikkének (3) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy a harmadik országok huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező állampolgárait e rendelkezés alapján megillető, kiutasítással szembeni megerősített védelem alkalmazandó az ezen irányelv 2. cikkének d) pontja szerinti második tagállam által ilyen harmadik országbeli állampolgárral szemben közrendi vagy közbiztonsági okokból elrendelt, az Unió területéről való kiutasításról szóló határozat meghozatala során, amennyiben e harmadik országbeli állampolgár egyrészt az e tagállamba való beutazási tilalom megsértésével tartózkodik az ország területén, másrészt nem nyújtott be tartózkodási engedély iránti kérelmet az említett tagállam hatáskörrel rendelkező hatóságaihoz az említett irányelv III. fejezetének rendelkezései alapján.

44 Előzetesen először is emlékeztetni kell arra, hogy a 2003/109 irányelv 2. cikkének d) pontja szerinti „második tagállamban” való tartózkodási jog az ezen irányelv 2. cikkének c) pontja szerinti „első tagállamban” fennálló „huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező” jogálláshoz való jogból származtatott jog (lásd ebben az értelemben: 2023. június 29-i Stadt Frankfurt am Main és Stadt Offenbach am Main [Tartózkodási engedély megújítása a második tagállamban] ítélet, C-829/21 és C-129/22, EU:C:2023:525, 44. pont).

45 Másodszor meg kell jegyezni, hogy – amint azt a 2003/109 irányelv (16) preambulumbekezdése kimondja – a huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező személyek számára az Emberi Jogok Európai Bíróságának határozataiban megállapított kritériumokon alapuló „megerősített védelmet kell biztosítani a kiutasítással szemben”.

46 Harmadszor, egyezően azzal, amire a Hivatal a kérdést előterjesztő bíróság előtt többek között hivatkozott, kétségtelen, hogy mivel a jelen ügyben EP Finnország területére való beutazási tilalom hatálya alatt állt, valamint mivel a Finnország területére másik tagállamban kiállított huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező személy EU tartózkodási engedélyével való belépését követően nem nyújtott be Finnországban tartózkodási engedély iránti kérelmet, a finn jog alapján jogellenesen tartózkodott az ország területén.

47 Ebből azonban nem következik, hogy a jelen ügyben a 2003/109 irányelv nem alkalmazandó azért, mert a szóban forgó harmadik országbeli állampolgár nem jogszerűen tartózkodik valamely tagállam területén, amint azt ezen irányelv 3. cikkének (1) bekezdése megköveteli, és mert következésképpen nem tartozik ezen irányelv hatálya alá.

48 Tekintettel ugyanis arra, hogy a szóban forgó harmadik országbeli állampolgár az Észt Köztársaságban „huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező” jogállással rendelkezik, jogosult arra, hogy az e 3. cikk (1) bekezdése értelmében „valamely tagállam területén”, nevezetesen Észtország területén tartózkodjon.

49 Negyedszer, amint arra a főtanácsnok az indítványának 37–39. pontjában lényegében szintén rámutatott, az alapügyben szereplőhöz hasonló, huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező harmadik országbeli állampolgárnak az Unió területéről történő kiutasítása a 2003/109 irányelv, nem pedig a 2008/115 irányelv hatálya alá tartozik.

50 Ugyanis, mivel a 2003/109 irányelvnek a harmadik országok huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező állampolgárait megillető, kiutasítással szembeni megerősített védelmet előíró rendelkezései kétségtelenül „kedvezőbbek” az ilyen harmadik országbeli állampolgárok számára, mint a 2008/115 irányelvben foglalt, kitoloncolásra vonatkozó rendelkezések, a 2008/115 irányelv 4. cikkének (2) bekezdése értelmében az előbbi rendelkezéseket kell alkalmazni az alapügyben szereplő személyhez hasonló, huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező harmadik országbeli állampolgároknak az Unió területéről való kiutasítására.

51 Ezen előzetes észrevételeket követően emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint valamely uniós jogi rendelkezés értelmezéséhez nemcsak annak szövegét, hanem azt a kontextust is figyelembe kell venni, amelybe illeszkedik, valamint azon jogi aktus céljait is, amelynek az a részét képezi (2023. szeptember 21-i Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid [Diplomataigazolvány] ítélet, C-568/21, EU:C:2023:683, 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

52 Először is, ami a 2003/109 irányelv 22. cikke (3) bekezdésének szövegét illeti, abból kitűnik, hogy e rendelkezés négy feltételt ír elő a második tagállam számára, amennyiben az az Unió területéről való kiutasítást elrendelő határozatot kíván elfogadni harmadik ország olyan állampolgárával szemben, aki egy másik tagállamban „huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező” jogállással rendelkezik.

53 Elsőként, e harmadik országbeli állampolgár nem szerezhetett a második tagállamban „huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező” jogállást. Ha ugyanis ilyen jogállással rendelkezik e tagállamban, akkor – többek között a kiutasítás tekintetében – a 2003/109 irányelv II. fejezetének rendelkezéseit kell alkalmazni. Másodsorban, e tagállam köteles „[ezen irányelv] 12. cikk[ével] összhangban és annak garanciái szerint” eljárni. Harmadsorban, ilyen kiutasítási határozatot csak „a közrendet vagy közbiztonságot érintő súlyos okok esetén” lehet hozni. Végül negyedsorban, az ilyen kiutasítási határozat meghozatala során a második tagállam köteles konzultálni az első tagállammal, illetve meg kell hoznia a megfelelő intézkedéseket annak hatékony végrehajtása érdekében, valamint megfelelő tájékoztatást kell nyújtani ezen első tagállamnak e döntés végrehajtására vonatkozóan.

54 Meg kell állapítani, hogy a 2003/109 irányelv 22. cikke (3) bekezdésének szövegére nem alapítható e rendelkezés olyan értelmezése, amely szerint az e rendelkezésben foglalt, kiutasítással szembeni megerősített védelem nem alkalmazandó abban az esetben, ha az első tagállamban „huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező” jogállású harmadik országbeli állampolgár a beutazási tilalom megsértésével tartózkodik a második tagállam területén, és nem nyújtott be tartózkodási engedély iránti kérelmet ez utóbbi tagállam hatáskörrel rendelkező hatóságaihoz az említett irányelv III. fejezetének rendelkezései alapján.

55 E tekintetben tény, hogy a 2003/109 irányelv 22. cikkének címe, azaz „A tartózkodási engedély visszavonása és visszafogadási kötelezettség”, valamint a második tagállamot megillető, e 22. cikk (1) bekezdésében szereplő lehetőségre való hivatkozás, amely szerint az dönthet úgy, hogy elutasítja az ezen irányelv III. fejezetének rendelkezései alapján kiadott tartózkodási engedély megújítását vagy visszavonja azt, azt sugallhatja, hogy az említett 22. cikk csak olyan helyzetre vonatkozik, amikor az ilyen tartózkodási engedély visszavonásáról vagy megújításának megtagadásáról van szó.

56 Márpedig meg kell állapítani, hogy a 2003/109 irányelv 22. cikke (3) bekezdésének szövege nem tartalmaz tartózkodási engedély második tagállamban történő megszerzésére vonatkozó utalást, és hogy annak megfogalmazása kellően tág ahhoz, hogy lefedje az alapügyben szereplőhöz hasonló helyzetet, amelyben a második tagállam úgy hoz az Unió területéről való kiutasítást elrendelő határozatot egy huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező harmadik országbeli állampolgárral szemben, hogy ez utóbbi nem nyújtott be ezen irányelv III. fejezetének rendelkezései alapján tartózkodási engedély iránti kérelmet e tagállamban, tehát nem rendelkezik ilyen tartózkodási engedéllyel.

57 Ezt követően azon kontextust illetően, amelybe a 2003/109 irányelv 22. cikkének (3) bekezdése illeszkedik, meg kell állapítani, hogy e rendelkezést a harmadik országok huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező állampolgárait a kiutasítással szemben e 22. cikk értelmében megillető megerősített védelem rendszerére tekintettel kell értelmezni.

58 A megerősített védelem e rendszerének alkotóelemei közül az első a 2003/109 irányelv 22. cikkének (1) bekezdése, amely többek között a „huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező” jogállású harmadik országbeli állampolgárnak a második tagállam területéről – az ott felsorolt okokból – történő kiutasítására vonatkozóan állapít meg szabályokat.

59 E rendszer második alkotóeleme ezen irányelv 22. cikkének (3) bekezdése, amely – amint arra a jelen ítélet 52. és 53. pontja rámutat – négy feltételt támaszt, amelyek teljesülése esetén e tagállamnak lehetősége van arra, hogy az ilyen harmadik országbeli állampolgárnak az Unió területéről való kiutasítását elrendelő határozatot hozzon.

60 A megerősített védelem említett rendszere harmadsorban horizontális rendelkezésekből áll, ezek egyrészt az említett irányelv 22. cikkének (2) és (5) bekezdése, amelyek az érintett huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező személy és családtagjai második tagállam általi kiutasítása esetén arra kötelezik az első tagállamot, hogy „minden alaki követelmény nélkül, haladéktalanul” visszafogadja őket, amellett, hogy megengedi, hogy e személyek „harmadik tagállamba” költözzenek, másrészt pedig ugyanezen irányelv 22. cikkének (4) bekezdése, amely úgy rendelkezik, hogy a 22. cikk (1) bekezdésének b) és c) pontjában foglalt kiutasításról szóló döntés nem vonhat maga után „állandó tartózkodási tilalmat”.

61 Márpedig kétségtelen, hogy – amint az a jelen ítélet 54. pontjában megállapítást nyert – a 2003/109 irányelv 22. cikke (3) bekezdésének szövegére nem alapítható olyan értelmezés, amely szerint az e rendelkezésben foglalt, kiutasítással szembeni megerősített védelem nem alkalmazandó az alapügyben szóban forgóhoz hasonló helyzetre. Ez azonban nem érvényes ezen irányelv 22. cikke (1) bekezdése b) és c) pontjának szövegére, mivel az kifejezetten olyan okokként hivatkozik e két körülményre, amelyek igazolják az ilyen harmadik országbeli állampolgárral szemben meghozott, az említett tagállam területéről való kiutasítást elrendelő határozatot.

62 Egyrészt ugyanis a 2003/109 irányelv 22. cikke (1) bekezdésének b) pontja, amelyben többek között az ezen irányelv 15. cikkében megállapított feltételek megsértése szerepel, lehetővé teszi ilyen kiutasítási határozat meghozatalát, ha nem tesznek eleget az e 15. cikk (1) bekezdésében előírt kötelezettségnek, vagyis ha nem teljesül a huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező harmadik országbeli állampolgár számára előírt azon kötelezettség, hogy a tartózkodási engedély iránti kérelmet a második tagállam hatáskörrel rendelkező hatóságaihoz a lehető leghamarabb, de legkésőbb az e tagállam területére történő belépést követő három hónapon belül nyújtsa be.

63 Másrészt – mivel a 2003/109 irányelv 22. cikke (1) bekezdésének c) pontja olyan indokként utal arra a helyzetre, amikor a harmadik országbeli állampolgár „nem jogszerűen tartózkodik” a második tagállamban, amely igazolhatja, hogy e tagállam a területéről való kiutasítást elrendelő határozatot hozzon e harmadik országbeli állampolgárral szemben – e rendelkezés vonatkozik arra a helyzetre is, amikor a beutazási tilalom megsértésével tartózkodnak az adott állam területén.

64 Ezenkívül a 2003/109 irányelv 22. cikkének (1) bekezdésében szereplő, az e 22. cikk (1) bekezdésének b) és c) pontjában említett e két körülményre mint a huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező harmadik országbeli állampolgárral szemben a második tagállam területéről való kiutasítást elrendelő határozat elfogadásának igazolására alkalmas indokra való kifejezett hivatkozás megerősíti az ezen irányelv 22. cikke (3) bekezdésének szövegéből már levont azon következtetést, amely szerint e körülmények fennállása nem eredményezi ez utóbbi rendelkezés alkalmazhatatlanságát.

65 Ami különösen az arra vonatkozó indokot illeti, hogy a huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező személy a 2003/109 irányelv 15. cikke (1) bekezdésének megsértésével nem nyújtott be tartózkodási engedély iránti kérelmet a második tagállam hatáskörrel rendelkező hatóságaihoz, kétségtelen – amint az a jelen ítélet 55. pontjában már megállapítást nyert –, hogy az ezen irányelv 22. cikkének (1) bekezdésében használt kifejezések, azaz az e tagállamot megillető, ez utóbbi rendelkezésben szereplő lehetőségre való hivatkozás, amely szerint a tagállam dönthet úgy, hogy elutasítja az ezen irányelv III. fejezetének rendelkezései alapján kiadott tartózkodási engedély megújítását vagy visszavonja azt, azt sugallhatja, hogy az említett 22. cikk csak olyan helyzetre vonatkozik, amikor az ilyen tartózkodási engedély visszavonásáról vagy megújításának megtagadásáról van szó.

66 Ettől még azonban az említett 22. cikk (1) bekezdése nemcsak kifejezetten az e III. fejezet rendelkezései alapján kiadott tartózkodási engedély második tagállam általi megújításának megtagadására vagy visszavonására vonatkozik, hanem más intézkedésekre, például éppen az e tagállam területéről való kiutasításra is.

67 E különböző kontextuális összefüggések alátámasztják a 2003/109 irányelv 22. cikke (3) bekezdése szövegének vizsgálatából már levont következtetést, amely szerint az e rendelkezésben előírt, az Unió területéről való kiutasítással szembeni megerősített védelem alkalmazandósága nem kizárt amiatt, hogy az érintett személy úgy tartózkodik a második tagállam területén, hogy közben ezen ország területére való beutazási tilalom hatálya alatt áll, és nem nyújtott be tartózkodási engedély iránti kérelmet ez utóbbi tagállam hatáskörrel rendelkező hatóságaihoz ezen irányelv III. fejezetének rendelkezései alapján az előírt határidőn belül.

68 Végül a 2003/109 irányelv 22. cikke (3) bekezdésének ilyen szó szerinti és rendszertani értelmezését e rendelkezés célja is megerősíti.

69 Ez az értelmezés ugyanis – mivel kiindulópontja a 2003/109 irányelv 22. cikke (1) és (3) bekezdése hatályának elhatárolása aszerint, hogy a második tagállam területéről történő kiutasításról vagy az Unió területéről történő kiutasításról van-e szó, valamint az, hogy ebből következően a kiutasítással szembeni megerősített védelem is változó kiterjedésű – lehetővé teszi, hogy ne keletkezzen hézag az ezen irányelv 22. cikke által biztosítani kívánt „kiutasítással szembeni megerősített védelem” rendszerében, úgy, ahogyan az az irányelv (16) preambulumbekezdéséből kitűnik, és ennélfogva biztosítja e rendszer hatékonyságát.

70 Az említett értelmezés tehát akkor is garantálja, hogy a harmadik országbeli állampolgár az említett rendszerben megerősített védelemben részesüljön, ha a beutazási tilalom megsértésével tartózkodik a második tagállam területén, és nem nyújtott be tartózkodási engedély iránti kérelmet e tagállam hatáskörrel rendelkező hatóságaihoz az említett irányelv III. fejezetének rendelkezései alapján.

71 A fenti megfontolások összességére tekintettel az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2003/109 irányelv 22. cikkének (3) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a harmadik országok huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező állampolgárait e rendelkezés alapján megillető, kiutasítással szembeni megerősített védelem alkalmazandó az ezen irányelv 2. cikkének d) pontja szerinti második tagállam által ilyen harmadik országbeli állampolgárral szemben közrendi vagy közbiztonsági okokból elrendelt, az Unió területéről való kiutasításról szóló határozat meghozatala során, amennyiben e harmadik országbeli állampolgár egyrészt az e tagállamba való beutazási tilalom megsértésével tartózkodik az ország területén, másrészt nem nyújtott be tartózkodási engedély iránti kérelmet az említett tagállam hatáskörrel rendelkező hatóságaihoz az említett irányelv III. fejezetének rendelkezései alapján.

A második kérdésről

72 Második kérdésével az előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy a 2003/109 irányelv 12. cikkének (3) bekezdését és 22. cikkének (3) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy e rendelkezések alapján a huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező harmadik országbeli állampolgár hivatkozhat azokra az ezen irányelv 2. cikkének d) pontja szerinti második tagállammal szemben, ha az közrendi vagy közbiztonsági okokból az Unió területéről való kiutasítást elrendelő határozatot kíván e harmadik országbeli állampolgárral szemben hozni.

73 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint minden esetben, amikor valamely irányelv rendelkezései tartalmukat tekintve feltétel nélküliek és kellően pontosak, azokra a magánszemélyek valamely tagállammal szemben hivatkozhatnak, ha az elmulasztotta az irányelv határidőn belüli átültetését a nemzeti jogba, vagy azt helytelenül ültette át (2023. április 20-i Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato [Ginosa település önkormányzata] ítélet, C-348/22, EU:C:2023:301, 62. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

74 A Bíróság pontosította, hogy valamely uniós jogi rendelkezés egyrészt akkor feltétlen, ha olyan kötelezettséget fogalmaz meg, amely nem tartalmaz feltételt, és nem függ – a végrehajtásában vagy hatályában – az Unió intézményeinek vagy a tagállamoknak semmilyen – az azt a nemzeti jogba átültető jogi aktustól eltérő – jogi aktusától, másrészt pedig akkor kellően pontos ahhoz, hogy egy jogalany hivatkozhasson rá, és a bíróság alkalmazhassa, ha egyértelműen fogalmaz meg valamely kötelezettséget (2023. április 20-i Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato [Ginosa település önkormányzata] ítélet, C-348/22, EU:C:2023:301, 63. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

75 A jelen ügyben az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy a 2003/109 irányelv 12. cikkének (3) bekezdését és 22. cikkének (3) bekezdését nem ültették át kifejezetten a finn jogba.

76 Mindazonáltal a jelen ítélet 73. és 74. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlatra tekintettel meg kell állapítani, hogy e rendelkezések közvetlen hatálya megállapítható az érintett harmadik országbeli állampolgárok javára. Az említett rendelkezések ugyanis feltétel nélküliek és kellően pontosak, mivel anélkül, hogy feltételeket írnának elő vagy további intézkedések elfogadását

tennék szükségessé, egyértelműen kötelezik a második tagállamot, hogy ha az közrendi vagy közbiztonsági okokból egy huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező harmadik országbeli állampolgárnak az Unió területéről való kiutasítását elrendelő határozatot hoz, biztosítsa azon különböző feltételek és garanciák tiszteletben tartását, amelyeket ugyanezen rendelkezések írnak elő az ilyen harmadik országbeli állampolgár érdekében, és amelyek a kiutasítással szembeni megerősített védelem 2003/109 irányelv céljával állnak összhangban.

77 Ez vonatkozik mind a 2003/109 irányelv 22. cikkének (3) bekezdésére, amely – amint arra a jelen ítélet 52. és 53. pontja emlékeztet – lényegében négy különös feltételt ír elő a második tagállam számára a huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező harmadik országbeli állampolgár Unió területéről való kiutasítását elrendelő határozat meghozatalára, mind pedig ezen irányelv 12. cikkének (3) bekezdésére, mivel ez utóbbi rendelkezés négy olyan elemet sorol fel, amelyeket e 22. cikk (3) bekezdése „garanciáknak” minősít, és amelyeket az érintett tagállamoknak az ilyen kiutasítási határozat meghozatala során figyelembe kell venniük, nevezetesen a tagállam területén való tartózkodás időtartamát, az érintett személy korát, a következményeket az érintett személy és családtagjai számára, valamint a tartózkodási helye szerinti országhoz való kötődését, továbbá a származási országhoz fűződő kapcsolatok hiányát.

78 Ennélfogva, mivel e különböző feltételeket és garanciákat olyan rendelkezések írják elő, amelyek tartalmukat tekintve feltétel nélkülinek és kellően pontosnak minősülnek, mindebből az következik, hogy a jelen ítélet 73. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlatban kimondott elvnek megfelelően a magánszemélyek hivatkozhatnak azokra valamely tagállammal szemben.

79 A fentiekre tekintettel a második kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2003/109 irányelv 12. cikkének (3) bekezdését és 22. cikkének (3) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy e rendelkezések alapján a huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező harmadik országbeli állampolgár hivatkozhat azokra az ezen irányelv 2. cikkének d) pontja szerinti második tagállammal szemben, ha az közrendi vagy közbiztonsági okokból az Unió területéről való kiutasítást elrendelő határozatot kíván e harmadik országbeli állampolgárral szemben hozni.

A költségekről

80 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (második tanács) a következőképpen határozott:

1) **A 2011. május 11-i 2011/51/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított, a harmadik országok huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező állampolgárainak jogállásáról szóló, 2003. november 25-i 2003/109/EK tanácsi irányelv 22. cikkének (3) bekezdését**

a következőképpen kell értelmezni:

a harmadik országok huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező állampolgárait e rendelkezés alapján megillető, kiutasítással szembeni megerősített védelem alkalmazandó az ezen irányelv 2. cikkének d) pontja szerinti második tagállam által

ilyen harmadik országbeli állampolgárral szemben közrendi vagy közbiztonsági okokból elrendelt, az Európai Unió területéről való kiutasításról szóló határozat meghozatala során, amennyiben e harmadik országbeli állampolgár egyrészt az e tagállamba való beutazási tilalom megsértésével tartózkodik az ország területén, másrészt nem nyújtott be tartózkodási engedély iránti kérelmet az említett tagállam hatáskörrel rendelkező hatóságaihoz az említett irányelv III. fejezetének rendelkezései alapján.

2) A 2011/51 irányelvvel módosított 2003/109 irányelv 12. cikkének (3) bekezdését és 22. cikkének (3) bekezdését

a következőképpen kell értelmezni:

e rendelkezések alapján a huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező harmadik országbeli állampolgár hivatkozhat azokra az ezen irányelv 2. cikkének d) pontja szerinti második tagállammal szemben, ha az közrendi vagy közbiztonsági okokból az Európai Unió területéről való kiutasítást elrendelő határozatot kíván e harmadik országbeli állampolgárral szemben hozni.

Aláírások